

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-326/2023-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi po sutkinji ovoga suda Meliti Novak kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Branka Kovačevića iz Požege, Ivana Mesnera 24, OIB:82957544009, zastupan po punomoćniku Dominiku Brekalu, odvjetniku u Požegi protiv tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3A, OIB:23057039320, zastupan po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, 22.rujna 2026. nakon održane i dovršene glavne javne rasprave u nazočnosti tužitelja i zamjenika njegovog punomoćnika Marka Brekala, odvjetnika u Požegi te zamjenika punomoćnika tuženika odvjetničkog vježbenika Filipa Martinovića, 30.rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103238825, članak 2. i 7., sklopljen između tužitelja i tuženika, a prema kojoj odredbi se tužitelj obvezao kredit otplaćivati u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora, a koja odredba glasi: „39.900,00 CHF, protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj“, te „Otplata kredita je u 216 mjesečnih anuiteta nakon prijenosa kredita u otplatu. Kredit dospijeva na naplatu svakog prvog u mjesecu. Iznos anuiteta je 355,17 CHF. Povrat obveza iz ovog Ugovora obračunat će po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospijeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom Ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja. Dospjele obveze po kreditu, Banka će naplaćivati zapljenom dijela plaće korisnika kredita.“, i iste ne proizvode pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 A, 51 000 Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju Branku Kovačeviću, Ivana Mesnera 24,

Požega, OIB: 82957544009, isplati zakonsku zateznu kamatu računajući od dospijeća prvog dospjelog iznosa pa do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine, po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i to:

- na iznos od 2,09 eur počam od dana 02.04.2008. godine pa do 30.rujna 2015.
- na iznos od 14,45 eur počam od dana 02.11.2008. godine pa do 30.rujna 2015.
- na iznos od 1,03 eur počam od dana 02.12.2008. godine pa do 30.rujna 2015.
- na iznos od 16,92 eur počam od dana 02.01.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 17,92 eur počam od dana 02.02.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 18,94 eur počam od dana 02.03.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 15,91 eur počam od dana 02.04. 2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 15,70 eur počam od dana 02.05. 2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 12,39 eur počam od dana 02.06.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 08,50 eur počam od dana 02.07.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 10,10 eur počam od dana 02.08.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 12,92 eur počam od dana 02.09.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 10,18 eur počam od dana 02.10. 2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 9,91 eur počam od dana 02.11. 2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 13,17 eur počam od dana 02.12.2009. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 15,78 eur počam od dana 02.01. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 19,19 eur počam od dana 02.02. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 18,37 eur počam od dana 02.03. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 24,24 eur počam od dana 02.04. 2010. godine pa do 30.rujna 2015. ,
- na iznos od 22,97 eur počam od dana 02.05. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 24,37 eur počam od dana 02.06. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 40,00 eur počam od dana 02.07. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 36,54 eur počam od dana 02.08. 2010. godine pa do 30.rujna 2015. ,
- na iznos od 49,27 eur počam od dana 02.09. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 42,96 eur počam od dana 02.10. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 37,51 eur počam od dana 02.11. 2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 53,78 eur počam od dana 02.12.2010. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 62,08 eur počam od dana 02.01. 2011. godine pa do 30.rujna 2015. ,
- na iznos od 55,87 eur počam od dana 02.02. 2011. godine pa do 30.rujna 2015. ,
- na iznos od 57,78 eur počam od dana 02.03. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 52,58 eur počam od dana 02.04. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 53,16 eur počam od dana 02.05. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 69,65 eur počam od dana 02.06. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 72,38 eur počam od dana 02.07. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 91,15 eur počam od dana 02.08. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 88,50 eur počam od dana 02.09. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,
- na iznos od 73,76 eur počam od dana 02.10. 2011. godine pa do 30.rujna 2015.,

- na iznos od 73,41 eur počam od dana 02.11. 2011. godine pa do 30.rujna 2015., u roku od 15 dana.

II Tužitelj Branko Kovačevića iz Požege, Ivana Mesnera 24, OIB:82957544009, odbija se s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva koji se odnosi na glavnicu u iznosu od 4.956,63 EUR

r i j e š i o j e

I Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva iz podneska od 8.rujna 2026.

II Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 A, 51 000 Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju Branku Kovačeviću, Ivana Mesnera 24, Požega, OIB: 82957544009 na ime troškova parničnog postupka plati iznos od 1.669,17 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana 30.rujna 2026. do isplate po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, pa do isplate, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Branko Kovačević podnio je tužbu protiv tuženika Erste & Steiermärkische Banka d.d. radi isplate. U tužbi navodi da je dana 07.11.2006. tužitelj s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 2402006 1031262160 /51401652-5103238825, na iznos od 39.900,00 CHF. Člankom 2. Ugovora tužitelj i tuženik ugovorili su odredbu o iznosu kredita od 39.900,00 CHF, protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj, te člankom 7. Ugovora tužitelj i tuženik su ugovorili odredbu kojom se tužitelj obvezao da će se povrat obveze iz ovog Ugovora obračunat po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke. Navodi da je tuženik na taj način u Ugovoru o kreditu inkorporirao valutnu klauzulu kojom je glavnicu, koja čini predmet Ugovora o kreditu, vezao za tečaj švicarskog franka u odnosu na hrvatsku kunu, a čijim nekontroliranim rastom je tužitelj oštećen za razliku između tečaja švicarskog franka koji je iznosio na dan isplate kredita tužitelju na korištenje i tečaja koji se naknadno tijekom postojanja ugovorne obveze povećavao. Naime, ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak bile su nerazumljive tužitelju, kao prosječnom potrošaču, nepoštene i prema tome ništetne, jer je tuženik kao kreditor u vrijeme zaključivanja ugovora propustio informirati tužitelja o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Naime, prema članku 81. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača iz 2003.g. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja,

uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje propisano je da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a što je ovdje upravo slučaj.

1.1. Tužitelj navodi da je Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2521/2015 od dana 13. prosinca 2016. godine, povodom ustavne tužbe od strane Udruge Potrošač u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa, jasno navodi da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u švicarskim francima, isto kao i ugovorna odredba o promjenljivoj kamatnoj stopi, podliježe testu poštenosti te da nema razloga različito se pristupiti u tumačenju istog pravnog standarda, budući da su banke, uključujući i tuženika, trebale potrošače informirati i upoznati s ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule te da je presuda Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-2221/18-11 kojom se odbijaju revizije tuženih banaka i potvrđuje presuda Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, donesena u ponovljenom postupku povodom odluke Ustavnog suda br. U-III-2521/2015, kojom se potvrđuje prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 u dijelu koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule, a žalbe tuženika (banaka) na okolnost ništetnosti valutne klauzule odbijene su kao neosnovane. Za napomenuti je kako su ove odluke donesene u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa pokrenutom sukladno članku 502. a Zakona o parničnom postupku, te se pravne i fizičke osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozivati na utvrđenja iz tih odluka radi ostvarivanja vlastitih prava, a sud je vezan za ta utvrđenja, sve sukladno članku 502. c Zakona o parničnom postupku.

1.2. Uzimajući u obzir odredbe članka 81. st. 2. 3. i članka 84. ZZP/03 te povrh svega odredbu članka 3. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Ustavnog suda RH i Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj na način da je u ugovoru o kreditu ponudio nisku kamatnu stopu i inkorporirao valutnu klauzulu, a istodobno prešutivši u potpunosti ekonomski rizik tečajnih razlika. Uvažavajući stav Vrhovnog suda RH u presudi posl. br. Rev-2245/17, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. pod brojem Su-IV-47/2020-2 o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra kako je odredba koja se odnosi na valutnu klauzulu CHF ništetna, te da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove.

1.3. Slijedom navedenog, budući su bitne odredbe Ugovora o kreditu, nepoštena ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u valuti CHF, ništetne od samog početka, tj. od kada su ugovorene, tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnom odredba članka 1. te članka 7. Ugovora o kreditu broj ugovora 2402006-1031262160 /51401652-5103238825, sklopljen između tužitelja tuženika, a koja odredbe glasi: „39.900,00 CHF, protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem

tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj“ te „povrat obveze iz ovog Ugovora obračunat će po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke“ i ista ne proizvodi pravne učinke te da naloži tuženiku da mu isplati novčanu tražbinu na ime ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF u iznosu koji će konačno postaviti nakon provođenja financijskog vještačenja s pripadajućim zateznim kamatama.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi, koji prigovor je odbijen pravomoćnim rješenjem ovoga suda broj P-326/2023-5 od 15.srpnja 2024.

2.1. Ističe da u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti., što znači da za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta da se radi o fizičkoj osobi i da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, veću osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju.

2.2. Također navodi da je Aneksom ugovora o kreditu zaključenim između tužitelja i tuženika izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Aneksom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove. Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.

2.3. Navodi da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te

ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama.

2.4. Tuženik ističe prigovor zastare jer se na zahtjev tužitelja za isplatu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZO). Odredbom čl. 118. ZO-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 13. lipnja 2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa da se stoga smatra da je cjelokupno potraživanje tužitelja zastarjelo.

2.5. Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u predmetnom ugovoru odraz je dispozitivne zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima te je stoga sukladno mišljenju Suda EU izraženom u odlukama C-81/19 i C-243/20 isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, čak i ako se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo.

2.6. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na neutvrđene iznose od dana plaćanja istih tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

2.7. Tuženik ističe da se prilikom izračuna navodne preplate tužitelja u svakom slučaju moraju uračunati i iznosi koji su manje plaćeni, tkz. negativne razlike, s osnove valutne klauzule i to neovisno o tome je li tuženik u postupku istaknuo bilo prigovor radi prijeboja ili protutužbu za navedene negativne razlike.

2.8. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

2.9. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103238825 od 17.studenog 2006., aneks broj 01 ugovora o kreditu broj 5103238825 od 15.prosinca 2015., u Nalaz i mišljenje financijskog vještaka Borisa Belunjaka od 6.lipnja 2026., saslušao je tužitelja u svrhu dokazivanja te je izvršio uvid u sve priloge i podneske u spisu.

3. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka uz savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno sud je nedvojbeno utvrdio da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovani.

4. Sporni su zastara potraživanja, ima li tužitelj status potrošača, tijekom zakonskih zateznih kamata te osnova i visina tužbenog zahtjeva.

5. Odlučujući o prigovoru zastare potraživanja, sud je primijenio članak 225. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15 u daljem tekstu ZOO-a.). Istim je propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Nadalje je sud primijenio članak 241. ZOO-a koji propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-2245/17-2), pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Tužba u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 podnesena je 4. travnja 2012. godine, a presuda je u istom predmetu donesena je 4. srpnja 2013. godine, te je postala pravomoćna presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. godine, u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu te presudom PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u odnosu na primjenu valutne klauzule. Budući u ovom predmetu tužitelj traži isplatu preplaćenog zbog primjene valutne klauzule s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, a tužbu je podnio 13.lipnja 2023., njegovo potraživanje nije zastarjelo

6. U ovoj pravnoj stvari nesporno je utvrđeno da su tuženik i tužitelj dana 7.studenog 2006., sklopili Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5103238825 kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 39.900,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj, koji se tužitelj obvezao vratiti tuženiku u 216 mjesečna anuiteta, uz valutnu klauzulu s promjenjivom kamatnom stopom, što sve proizlazi iz toga ugovora koji je priložen spisu.

7. U odnosu na valutnu klauzulu je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. te presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., utvrđeno da su

banke i u tom dijelu povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZPP/03 u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. ZPP/07, pa je i postupanje prednika tuženika po pitanju valutne klauzule u CHF unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite riješeno na način da je utvrđeno kako isti nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, obzirom da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike.

7.1. Prema odredbi čl. 502.a. st. 1. ZPP-a, udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

7.2. Prema odredbi čl. 502.c. ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a. st. 1. toga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

7.3. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanje povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi isplate.

7.4. Uvidom u navedeni Ugovor o kreditu od 22. rujna 2005. utvrđeno je da je tuženik korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 32.500,00 CHF protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan plaćanja, koji prema čl. 3. Ugovora o kreditu ima rok vraćanja od 192 mjeseca.

7.5. Kako je sud u ovoj parnici vezan za utvrđenja u parnici vođenoj povodom kolektivne tužbe, odnosno za utvrđenja u parnici br. PŽ-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 u odnosu na valutnu klauzulu, to su dakle ništave odredbe predmetnog Ugovora u kojima je upravo ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF (čl. 1. Ugovora o kreditu).

7.6. Naime, i Vrhovni sud RH u odluci br. Rev-3142/2018-2 od 26. svibnja 2020; te Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u pogledu učinka 8 Poslovni broj: P-125/2023-20 pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu,

zauzeli su stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedene odredbe čl. 502. c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14, 110/15-dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

7.7. Ocjena ovoga suda je da postupanje tuženika u pogledu valutne klauzule nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora, slijedom čega sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu koji se odnosi na valutnu klauzulu osnovan, točnije članka 1. i 7. Ugovora o kreditu.

8. Tužitelj ima svojstvo potrošača u smislu čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – dalje: ZPP) s obzirom da je sklopio Ugovor o kreditu kao fizička osoba za adaptaciju obiteljske kuće, što proizlazi iz iskaza tužitelja danog u svrhu dokazivanja. Osim toga, okolnost koja govori u prilog tome da je tužitelj potrošač proizlazi i iz nesporne činjenice da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju osnovnog ugovora u skladu sa odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15; dalje: ZID ZPK) koji je uredio obveze između banaka kao vjerovnika i potrošača, pri čemu je odredbom čl. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju propisano da se tim Zakonom uređuju ugovori o potrošačkom kreditu u kojima kao korisnik kredita nastupa potrošač koji uzima kredit pod uvjetima i u svrhu koju određuje taj Zakon.

9. U odnosu na sporno pitanje prava tužitelja na povrat novčanih iznosa temeljem ugovorenih nepoštenih odredaba osnovnog ugovora u slučaju u kojemu su stranke provele konverziju, valja ukazati da prema pravilima iz odredaba čl. 19.a–19.f Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, br. 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, 128/2022 i 156/2013 – dalje: ZPK) o konverziji kredita, koja korespondiraju sa pravilima sadržanim u odredbama čl. 375.a–375.f Zakon o kreditnim institucijama („Narodne novine“, br. 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 47/2020, 146/2020, 151/2022 i 145/2024 – dalje: ZKI) konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (članak 19.b

ZPK-a), izračunom propisanim odredbom članka 19.c ZPK-a, uz uvjete određene čl. 19.d i čl. 19.e ZPK-a.

10. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke 15.prosinca 2015. zaključile Aneks broj 1 Ugovora o kreditu na koji je tužitelj dobrovoljno pristao i kojim je sačinjen izračun konverzije sa danom 30. rujna 2015. Nadalje, u sklopu izračuna konverzije je utvrđena nova visina glavnice u valuti EUR, a u smislu članka 19.c. st.1. točke 5. alineje 1. ZID ZPK/15 je utvrđeno postojanje pretplate koja je priznata tužiteljici na dan konverzije.

11. U odnosu na pitanje ostvaruje li i u kojem opsegu potrošač koji je pristao na konverziju pravo na isplatu, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na revizijsko pitanje koje je polazilo upravo od situacije u kojoj banka kao vjerovnik nije konverzijom vratila sve neosnovano stečene koristi u sklopu primjene ništetnih ugovornih odredbi iz temeljnog ugovora, odgovorio da potrošač u takvom slučaju nema pravo na isplatu glavnice po osnovi ništetnih ugovornih odredaba u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF, već samo pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose glavnice temeljem takvih nepoštenih i ništetnih odredbi za period od dospijeca do datuma provođenja konverzije, pri čemu ima pravo na puni iznos zateznih kamata bez oduzimanja iznosa preplate utvrđene u konverziji.

12. Tako izraženo pravno shvaćanje prihvaća i ovaj sud, imajući pri tome u vidu ne samo činjenicu da je predmetni Aneks Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju prisilnog propisa koji je između ostalog uspješno prošao i test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, pa njegove odredbe nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti, već i činjenice da bi neprihvatanje takvog stajališta iznesenog od stane najvišeg suda zaduženog za ujednačavanje sudske prakse, dovelo do daljnje i produljene nejednakosti i neravnopravnosti u primjeni mjerodavnog prava, konkretno odredaba ZID ZPK/15 i ZOO.

13. Na pripremnom ročištu održanom 22.prosinca 2025.tužitelj je izmijenio tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na isplatu novčane tražbine te isti iznosi 2.894,26 EUR.

14. Sud je proveo vještačenje po financijskom vještaku Borisu Belunjaku koji je u svom nalazu i mišljenju od 6.lipnja 2026. utvrdio da iznos razlika više plaćenog zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu da je primijenjen srednji tečaj tuženika za CHF za kune na dan isplate kredita 16.11.2006. godine za 1 CHF=4,578600 kuna, dobijemo izračunati iznos ovim nalazom vještačenja od više plaćenih (realiziranih) valutnih razlika od tužitelja u korist tuženika kao kreditora od 36.531,32 kuna (, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 4.848,54 EUR, što čini i više i manje plaćane razlike pojedinih anuiteta zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika za CHF za kune u otplati kredita u odnosu na srednji tečaj tuženika za CHF za kune na dan isplate kredita, a u izračunatom iznosu je isključen utjecaj razlike anuiteta zbog promjene (i povećanja i smanjenja) redovnih kamatnih stopa po svim osnovama. Kada je diferencirao samo više plaćene razlike anuiteta (preplaćene iznose) zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika za 1 CHF za kune u otplati kredita (kada je tečaj CHF za kune u otplati anuiteta po kreditu bio samo veći u odnosu na srednji tečaj tuženika za CHF

za kune na dan isplate kredita) onda isti iznose samo više plaćeno od 37.345,76 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 4.956,63 EUR. Kada je diferencirao samo manje plaćene razlike anuiteta (potplaćene iznose/negativne tečajne razlike) zbog valutnog utjecaja primjene srednjeg tečaja tuženika za 1 CHF za kune u otplati kredita (kada je srednji tečaj tuženika kao kreditora za CHF za kune bio samo manji u odnosu na srednji tečaj tuženika kao kreditora CHF za kune na dan isplate kredita) onda isti iznose samo manje plaćeno (potplaćeno) od – 814,44 kuna što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna preračunato iznosi 108,09 EUR.

14.1. Iznos ukupno više plaćenih anuiteta od dana ugovaranja kredita od 07.11.2006. godine do 30.09.2015. godine, do visine ukupno plaćenog (prebijeni samo više plaćeni iznosi s manje plaćenim iznosom od 814,44 kuna), zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za kune na dane dospijeca plaćanja, u odnosu da je u otplati anuiteta primijenjen srednji tečaj tuženika kao kreditora za CHF za kune na dan isplate (uz potpuno isključenje utjecaja promjena /i povećanja i smanjenja/ redovne kamatne stope na razliku plaćenih anuiteta po svim osnovama), od ukupno više plaćenih anuiteta izračunatih ovim nalazom vještačenja po toj osnovi od 36.531,32 kuna, nominalno je umanjen za iznos obračunate preplate u korist tužitelja na dan 30.09.2015. godine konverzijom kredita iz valute CHF u valutu EUR, u iznosu od 25.070,23 kuna, te tako izračunata umanjena razlika zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ iznosi više plaćeno od tužitelja u korist kreditora/tuženika u iznosu od 11.461,09 kuna (zbrojni matematički izračun: 36.531,32 kuna – 25.070,23 kuna = 11.461,09 kuna), a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi više plaćeno 1.521,15 EUR.

14.2. Iznos ukupno samo više plaćenih anuiteta do 30.09.2015. godine (nisu prebijeni više plaćeni iznosi s manje plaćenim /potplaćenim/ iznosima) zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu da je u otplati anuiteta primijenjen srednji tečaj tuženika kao kreditora za CHF za kune na dan isplate (uz potpuno isključenje utjecaja promjena redovne kamatne stope na razliku plaćenih anuiteta po svim osnovama) od ukupno samo više plaćenih anuiteta izračunatih ovim nalazom vještačenja od 37.345,76 kuna, umanjen je za iznos obračunate preplate tužitelja prema obračunu konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, u iznosu od 25.070,23 kuna, te tako izračunata umanjena razlika zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ iznosi više plaćeno od tužitelja u korist kreditora/tuženika u iznosu od 12.275,53 kuna (zbrojni matematički izračun: 37.345,76 kuna – 25.070,23 kuna = 12.275,53 kuna), a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi više plaćeno 1.629,24 EUR.

14.3. Vještak je izračunao i zakonske zatezne kamate na više plaćene valutne razlike anuiteta zbog povećanja srednjeg tečaja tuženika kao kreditora za CHF za kune u otplati kredita, izračunate ovim nalazom vještačenja od više plaćenog od 37.345,76 kuna (tablica 2. kolona 10. ovog nalaza vještačenja), a obračunate su po pojedinačnim iznosima samo više plaćenih anuiteta zbog valutnih razlika. Zakonska zatezna kamata obračunata je od slijedećeg dana u odnosu na dan (datum) dospijeca plaćanja anuiteta

i sadržanih razlika više plaćenog počevši za razliku od prvog anuiteta od 02.01.2007. godine do dana 30.09.2015. godine, do dana obračuna konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR. Iznos tako obračunate zakonske zatezne kamate ovim nalazom vještačenja izračunato iznosi 11.955,31 kune , a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi više plaćeno 1.586,74 EUR.

15. Tuženik nije imao primjedbi na matematički izračun vještaka, ali smatra da tužitelj nema pravo na nikakvu isplatu zbog ranije navedenih razloga.

16. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužitelj je konačno postavio tužbeni zahtjev na način da od tuženika potražuje isplatu iznosa od 4.956,63 EUR na ime ništetne ugovorne odredbe o valutno klauzuli s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog preplaćenog iznosa do isplate, a ukoliko sud smatra da takav zahtjev nije osnovan predložio je da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da mu isplati iznos od 1.586,74 EUR na ime zakonskih zateznih kamata u odnosu na više plaćene razlike anuiteta zbog povećanja tečaja uslijed ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli.

17. Tuženik u podnesku od 21.rujna 2026. navodi da se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev odnosi na uglavničene i u apsolutnom iznosu izražene zatezne kamate na više plaćeno s osnova promjena tečaja do 30.rujna 2025, čime je tužitelj napravio preinaku kojoj se tuženik protivi. Tuženik ističe kako je tužitelj u svom eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu postavio zahtjev za isplatu iznosa zateznih kamata u apsolutnom iznosu te da su u tom eventualno kumuliranom zahtjevu zatezne kamate zaseban i samostalan zahtjev što dovodi do zaključka kako se radi o novopostavljenom tužbenom zahtjevu, zbog čega tuženik smatra da je takva preinaka nedopuštena.

17.1. U slučaju da sud dopusti preinaku tuženi ističe prigovor zastare u odnosu na novopostavljeni eventualno kumulirani tužbeni zahtjev. Tuženik nadalje ističe da se u odnosu na tražbinu iz novopostavljenog tužbenog zahtjeva ima primijeniti trogodišnji zastarni rok iz članka 226. ZOO-a. Naime, u slučaju da tužitelju doista pripada samo zatezna kamata na više plaćene iznose, a čemu se tuženik protivi, radilo bi se tada o samostalnom potraživanju kamata nastalom nakon što je glavno potraživanje prestalo dana 30.rujna 2015. godine (dan provedbe konverzije), a u odnosu na koje potraživanje tužitelja se primjenjuje trogodišnji zastarni rok iz članka 226. ZOO-a za povremene tražbine.

17.2. Tuženik ističe da eventualno kumulirani tužbeni zahtjev nije dopušten jer tužitelj postavlja eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za isplatu zateznih kamata na više plaćene iznose, a ako bi sud iz bilo kojeg razloga smatrao da je tužbeni zahtjev već sadržan u glavnom tužbenom zahtjevu u kojem se traže više plaćeni iznosi i zatezne kamate na iste, imalo bi se smatrati da su predmetne zatezne kamate obuhvaćene u glavnom tužbenom zahtjevu te se iz toga razloga ne bi ni radilo o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu iz članka 188. stavka 2. ZPP-a, a sve jer je isti već sadržan u glavnom tužbenom zahtjevu.

17.3. U slučaju ako bi sud smatrao da tužitelj ima pravo samo na zatezne kamate na više plaćene iznose navedene u glavnom tužbenom zahtjevu, te da u odnosu na isto može odlučiti u sklopu postavljenog tužbenog zahtjeva na isplatu više plaćenog iznosa zajedno s pripadajućom zateznom kamatom od dana pojedinog plaćanja pa do dana 30.09.2015. godine, tuženik ukazuje se da bi i u tom slučaju sporedno potraživanje u vidu zateznih kamata bilo u zastari na temelju članka 226. ZOO-a. Ukoliko bi sud odbio glavno potraživanje iz tužbenog zahtjeva te sudio samo iznose zateznih kamata na to glavno potraživanje, tuženik ističe kako bi i u tom slučaju nastupila zastara sporedne tražbine-zateznih kamata i to još 1.listopada 2018. godine, a tužba je u ovoj pravnoj stvari podnesena dana 14.06.2023. godine.

17.4. Tuženik ističe da se protivi učinjenoj preinaci od 14.lipnja 2023. Tužitelj je mogao i prilikom postavljanja tužbenog zahtjeva, a i sve do zaključenja prethodnog postupka postaviti točan iznos obzirom da je raspolagao svom potrebnom dokumentacijom. Podredno, tuženik za dio tužbenog zahtjeva koji prelazi iznos od 2.894,26 eura ističe prigovor zastare. Kako je kolektivna tužba podnesena dana 04.04.2012. godine, a čime je navodno došlo do prekida zastare, zastara za podnošenje tužbe za isplatu s osnove tečajnih razlika nastupila bi opet dana 15.06.2023. godine, odnosno tužitelj je mogao podnijeti tužbu za isplatu tečajnih razlika do 14.06.2023. godine, čime tužitelj uređenjem tužbenog zahtjeva od 08.09.2026. godine nema pravo potraživati navodno preplaćene iznose sa osnove tečajnih razlika.

18. Budući prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske potrošač u ovom slučaju nema pravo na isplatu glavnice po osnovi ništetnih ugovornih odredaba zbog primjene valutne klauzule, već samo pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose glavnice temeljem takvih nepoštenih i ništetnih odredbi za period od dospelja do datuma provođenja konverzije, pri čemu ima pravo na puni iznos zateznih kamata bez oduzimanja iznosa preplate utvrđene u konverziji, sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za isplatu glavnice na ime preplaćenih iznosa zbog primjene valutne klauzule koja prema nalazu vještaka iznosi 4.956,63 EUR, dok je prihvatio zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose s toga osnova i to od dospelja do datuma provođenja konverzije i to prema podacima navedenim u nalazu vještaka (list spisa 416 do 417, tablica 2(nastavak), točka13. Nalaza vještaka)

19. Sud je dopustio preinaku od 8.rujna 2026. jer tužitelj u tom smislu nije mogao prije vještačenja specificirati tužbeni zahtjev.

20. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare potraživanja zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose zbog primjene valutne klauzule jer je tužitelj u ovom predmetu tužbom koja je podnesena 13.lipnja 2023. tražio i navedenu zakonsku zateznu kamatu, iako prije provedenog vještačenja nije znao o kojim se iznosima preplate radi, a prema pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Vrhovnog suda Republike Hrvatske 27.svibnja 2024. "U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva."

21. Sud nije uzeo u obzir manje plaćene iznose tužitelja po kreditu, jer odredba članka 323. stavak 2. ZOO-a popisuje da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, a što je utvrđeno u ovom postupku. Isto tako, plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne bi niti postojala obveza vraćanja nečega što nije primio, što znači da se u konkretnom slučaju ne bi mogao primijeniti niti članak 323. stavak 1. ZOO-a. Sukladno tome, tuženik ne može tvrditi da mu tužitelj nije isplatio sve ono što je od njega potraživao. Stoga, nema stjecanja bez osnove tužitelja jer je svaki izračun anuiteta vršio tuženik te je tužitelj temeljem takvih izračuna vršio plaćanja.

22. Iako je tužitelj djelomično uspio u ovom postupku, kao potrošaču mu u ovom slučaju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti. Naime, iz presude Suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 proizlazi da se odredba članka 6. i članka 7. stavka 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da im se protivi sustav koji dopušta da dio postupovnih troškova snosi potrošač, ovisno o visini dosuđenog iznosa radi utvrđenja ništavosti ugovorne odredbe zbog njezine nepoštenosti, tako da tužiteljici kao potrošaču u ovom slučaju pripadaju troškovi parničnog postupka u cijelosti,

22.1. Tužiteljevi troškovi parničnog postupka iznose ukupno 1.669,17 EUR, a odnose se na sastav tužbe s PDV-om (250,00 EUR), zastupanje na 2 ročišta s PDV-om (2x250,00 EUR), pristup na ročište za objavu presude s PDV-om (125,00 EUR), sastav obrazloženog podneska od 8.rujna 2026 s PDV-om (250,00 EUR), te trošak financijskog vještačenja (544,17 EUR). Navedeni trošak tuženik je dužan platiti tužitelju na temelju članka 154.stavak 3., a u svezi s člankom 156.stavak 1.Zakona o parničnom postupku jer je tužitelj bio primorana pokrenuti parnicu isključivo zbog protupravnog postupanja tuženika koji je ugovarao ništetnu valutnu klauzulu.

23. Zbog svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

Požega, 30.rujna 2026.

Sutkinja:

Melita Novak

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude i rješenja dozvoljena je žalba u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna.

1. Domagoj Brekalo, odvjetnik, Požega
2. OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-dd71e**

Kontrolni broj: **08412-f1692-41eaf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.